

53. ՎԱՆՔԵՆ ՔՅԱՄԱՆՉԱՆ

Ղուլ Հարությունը տասնիրեք-տասնըշորս տըրնկան տղա յախնում, ուրան հորը նհըհտ ապրում ար Ղարաբաղեն սար տըղըհրեն մին շենում: Տընդետ մարթիքյը միշտ քյինամ ին արան տընդերը հինձավարդ:

Մհհետ էլ էտ շենան մին քյըրվանու նհըհտ ինը հոքի էրկու ճորավ, մինգյիլ օխտը ծիյավ ու ուլախավ քյինամ ին, վար ուրանց հինձավարդը պեռնեն, պիրին: Տահանց նհըհտ Հարություն նան ուրան հան էլ ըն քյինամ ուրանց հինձավարդը պիրիլի:

Հղըեննի մթըեն ըն ինգյում: Քյարվանը վըենն ըն անում, վար ըտընդ լուսըցնըեն, էլլա հղ ինին, քյինան: Շուրըրենն քցում ըն, պրանվում, քոն ինում:

Քշերեն կեսին էտ մըրթուցան մինը զոըրթնանում ա, տըեսնում Հարությունը կա վուլ: Լոխճինին զոըրթնըցնում ա, քյինամ ըն շատ շոռ կյամ, տըեսնում մին զընդաղում պրանված, ըշտափած, սառած-սըրսամնած, քոնավ հընցած: Զոըրթնըցնում ըն, Հարությունը եր ա կենում նստում, ասում.—Ա՛յ տընըշիներ, խե՛ ինձ զոըրթնըցրեք, ըրաղումըս ինը լաք կորեկ ըմ շափալ, մինն ար մնացալ, վար շափըմ, տըենար մին շովալ, եկեք զոըրթնըցրեք, թուղեցեք վուլ: էտ կորկեն հըմարաքավը մին էլ խոսկերք ըմ սովըերալ:

Մինգյիլ տրանա հտը Հարությունը նաղլ ա անում, վար ըրաղումն ըստուծանա ուրան ասած ըն ինում, թա էն ա էսհինլ տըեն-

դին վանքին քշտին մին կյիրիզմնաքար կա վրեղեն տակընն թաղ-
ված, քյիննալ պիտիս քանդիս, էտ քարը կոտորեհա, մաշին մին
քյամանշա կա, տոնս օնընս, ածընս:

Տրանա ետը հար ու տղա ուրանց ուկտիը տամ ըն քլըրվընը-
վուրենընն, թափշուր անում, վար ուրանց հինձնվարզը ինքյ օնը-
նն, պիրին: Ուրանք քյիննամ ըն էտ վանքը, թա վրեղը քանդին,
քարը տոնս օնընն:

Վանքումը օխտը դեր ըն իննամ, էտ օխտը դերին էլ մին վըր-
թաբեդ ա ինում: Տահանք կյամ ըն Հարությունին նան ուրան հորը
առալը կտրում, թողում չըն, ասում ըն.—Ըստընդ վանքընն վրեղն
ա, վրեղ մին մարթ կարել չի քանդի, քարը տոնս օնըն: Տահանք
ասում ըն.—Ըստընդ մըհդ պարիկամ մին դեր օնըննքյ թաղած,
օզում ընք տոնս օնըննք, տանենքյ մընր կյիրիզմընանուցումը թա-
ղըննքյ: էտ դերերը թա՝ չէ, կարել չընք, տա ամալ կյալի պեն չի:
Տահանք քյիննամ ըն վըրթըբեդին կոշտը, ասում.—Մընդ պարիկամ
դերին մեյղը էրած, մոխըբըն ածած ա մին բութուլու մեղ, տիրած
քարեն դաթումը, օզում ընք քարը տանենքյ կոտորենքյ, տոնս օնը-
ննքյ, էտ բութուլեն մոխըբըր մընր կյիրիզմընանուցումը թաղը-
ննքյ:

Վըրթաբեդն էտ պենը քցում ա վանքընն սուղը: Սուղումն էլ
ասում ըն.—Մընալը վար ուրանցն ա, կարող ըն տանընն, հու
կըկա՞րն ասն տանումնքյ: Վերչը, տահանց պեց ըն թողում, վար
քյիննան քարը տոնս օնընն, տանընն:

Տահանք քյիննամ ըն վրեղը քանդում, քարը տոնս օնում կոտ-
րում, Հարությունը քյանմանշան յոր ա օնում, ըսկսում շորս սի-
մին յիրա ածընլն ու շորս լոճվամլ երք ասընլը:

Տրանա ետը Հարությունը ճինանշվում ա, հինչ աղգու աշուղ
ա կյամ տընդեքյ, լոխճինին հախտում ա, համմա վրեղ մինին
սաղը ինքյ չի օնում:

Հարությունն էլ տընդ շատ կենում չի. քոշում ա, քյինամ
Թիփլիզ, հարն էլ նհընտը, վար մին դոնոնմանց անում հանած
տղընն կուտանը տակընն կարն ապրի:

